

"מה זה לאהוב יהודי" (נספח 1).

כשאנו אוהבים אדם משום שהוא מתייחס כלפינו בחביבות ובהערכה - אין זה הביטוי האמיתי של אהבת ישראל. כשאנו רוחשים חיבה לאדם בשל חוכמתו, טוב ליבו, מעשיו הטובים - גם אז עדיין אל הגענו לקיומה המלא של מצוות אהבת ישראל. שכן, אולי אין אנו אוהבים אותו, אלא את העובדה שהוא מתייחס בחמימות כלפינו? אולי אין אנו מחבבים את האדם, אלא את חוכמתו, את טוב ליבו ואת מעשיו הטובים? אולי אין אהבה זו נובעת אלא מכך שתכונותיו אלה גורמות לנו להרגיש טוב יותר, וממילא אין זה ביטוי לאהבה שאנו אוהבים את עצמנו?

המשמעות האמיתית של אהבת ישראל היא - לאהוב יהודי כפי שהוא, על מעלותיו ומגרעותיו. לאהבו כי הוא יהודי, אח. לאהבו למרות שאולי (גדמה לנו ש)זה לא קל כל כך, ולמרות שיהודי זה אף מפריע לנו במידה מסוימת. זו אהבת ישראל!

אהבה זו צריכה לנבוע מהעובדה שהביטוי "כולנו אחים" אכן אינו מליצה אלא מציאות. שכן, אנו איננו רק בני עם אחד, אלא גם אחים, אחים ממש. אומנם איננו ילידי אותם הורים, אולם מבחינת הנשמה שבקרבנו - אנו אחים ואף יותר מכך. אפשר להמשיל את הנשמה הפרטית שבתוך כל אחד מאיתנו לתא בודד מתוך גוף גדול, אשר קיומו והתפקוד הבריא שלו תלויים בקיומם ובבריאותם של שאר התאים. ואכן, אלה פני הדברים מבחינת הנשמה. נשמתו של כל אחד מאיתנו היא "תא" ב"גוף" הגדול של עם ישראל. היא, כביכול, חלק מנשמה אחת גדולה שהתפצלה והתלבשה בגופים רבים. נשמתו, מהותו הפנימית, של היהודי האחד היא ההשלמה של נשמת היהודי השני. האחד ללא השני הוא חסר, הוא פגום. לפיכך לא צריכה להיות משמעות לעובדה שהיהודי השני איננו תמיד לפי רוחנו. גם אם הוא לוקה בפגמים ובמגרעות, ואפילו אם הם רבים, אין זו סיבה המצדיקה לסייג את אהבתנו כלפיו. הוא היה יהודי ונשאר יהודי. אנו אוהבים את ה"יהודי" שבו ולא את הספיחים שאולי נאחזו בו. (מתוך אתר "חב"ד").